

РЕШЕНИЕ

№ 3906

гр. София, 15.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4671** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба от М. Х., гражданин на Б. като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е заповед № УРИ 5392 ПАМ - 213/28.04.2020 г. на началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалния закон - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. С изложени в жалбата мотиви жалбоподателят прави искане за постановяване на решение, с което да бъде отменен оспорваният административен акт.

Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № УРИ 5392 ПАМ - 213/28.04.2020 г. на началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи на М. Х., гражданин на Б. е наложена принудителна административна мярка връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. Заповедта е издадена на основание чл. 41, т.

4 от Закона за чужденците в Република България. От събраните по делото доказателства се установява (това е обстоятелство, по което страните не спорят), че с решение № 3484/22.05.2019 г., постановено по адм.д. № 3942/2019 г. на Административен съд София град е отхвърлена жалбата на чужденеца срещу решение на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. От съдържанието на представената като доказателство по спора докладна записка, изготвена от полицейски инспектор в отдел „Миграция“ се установява, че чужденецът е заявил, че няма документ за самоличност и желае да се завърне в страната си на произход.

След анализ на събраните доказателства административният орган е издал обжалваната заповед, с която на основание чл. 41, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (връщане се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение, освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото име решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновено) е наложил на чужденеца връщане до страна на произход.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, в прекузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК и е допустима. Жалбата е подадена и срещу подлежащ на оспорване административен акт. Съгласно чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България заповедите за налагане на принудителни административни мерки могат да се обжалват при условията и по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Като прецени доказателствата по делото и обсъди основанията, посочени от жалбоподателя, както и извърши служебна проверка за валидността и законосъобразността на оспорения административен акт в съответствие с чл. 168 от АПК, съдът намира обжалваната заповед за законосъобразна, а жалбата за неоснователна.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите правилно са установени от административния орган. От събраните по делото доказателства се установява, това е обстоятелство, по което страните не спорят, че с решение № 3484/22.05.2019 г., постановено по адм.д. № 3942/2019 е отхвърлена жалбата на чужденеца срещу решение на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Несъмнено е обстоятелството, че жалбоподателят е гражданин на трета страна по смисъла на чл. 3, параграф 1 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, както и несъмнено е обстоятелството, че чужденецът е в незаконен престой по смисъла на чл. 3, параграф 2 от директивата. Съгласно чл. 41, т. 4 от Закона за чужденците в Република България връщане се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение, освен ако прекратяването е

постановено спрямо чужденец, за когото име решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновено. Несъмнено е обстоятелството на наличие на предпоставките за налагане на посочената принудителна административна мярка. Изводите си съдят съобразява именно с влязлото в сила решение за отказ за предоставяне на международна закрила. При налагането на принудителната мярка е спазена и нормата на чл. 44, ал. 3 от Закона за чужденците в Република България, съгласно която при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В процесния случай чужденецът пребивава незаконно на територията на Република България, не е уязвимо лице по смисъла на §1, т. 4б от Допълнителните разпоредби на Закона за чужденците в Република България, не е налице образувано производство по Закона за убежището и бежанците, не е налице образувано производство за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване.

Неоснователно е оплакването, посочено в жалбата, че като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочена само нормата на чл. 39а, ал. 1, т. 2 от Закона за чужденците в Република България, доколкото като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочена нормата на чл. 41, т. 4 от Закона за чужденците в Република България. Както в жалбата, така и от събраните по делото доказателства не се установяват обстоятелства, от които може да се направи обоснован извод, че за чужденеца съществува риск да бъде подложен на изтезание, или на друго унижително отношение, ако се завърне в страната си на произход. В тази връзка не може да се направи извода, че страната му на произход не е сигурна за него страна. Съгласно член 2, параграф 1 от Директивата за връщане, тази директива се прилага само по отношение на незаконно пребиваващи на територията на държава членка граждани на трети страни. Член 3, точка 2 от Директивата за връщане определя понятието „незаконен престой“ като присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка. От събраните по делото доказателства също така се установява, че чужденецът е в незаконен престой на територията на Република България по смисъла на чл. 3, т. 2 от директивата, съгласно който незаконен престой е всяко присъствие на територията на държава-членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. Неотнормирани към законосъобразността на обжалваната заповед са причините, поради които чужденецът не желае да се завърне в страната си произход. Не се установява необходимостта от взимането предвид на обстоятелствата по чл. 5 от директивата, доколкото жалбоподателят не е малолетно лице, не са налице данни за влошеното му здравословно състояние, семейството му се намира в страната му на произход. От събраните по делото доказателства не се установяват обстоятелства сред

посочените в чл. 6 от директивата (наличие на хуманни, хуманитарни или други причини, образувана процедура за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на престой), които да обосноват вземането на различно решение от административния орган.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х., гражданин на Б. срещу заповед № УРИ 5392 ПАМ - 213/28.04.2020 г. на началника на отдел „Миграция“ в Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ